

Universitätsbibliothek Paderborn

Unius Necessarii pars ...

Ubi agitur De Amore Dei - non in solis haerente contemplativis, & jucundis affectibus, sed parato, quidvis vel durissimum agere, & pati, si Deo id gratum fore videat: neque contento, plùs eum quibuscuncque aliis rebus amare, sed certo insuper, nihil omnino ex quibuscuncque rebus aliis amare, quod ...

Rogacci, Benedetto

Pragae, 1721

Cap. V. De amando Deo plùs nobismet ipsis, usque ad tertium, eúmque supremum hujusce exuperationis gradum: it à nempe, ut nullius sive boni, sive mali nostri respectu prætermittamus quidquam agere, ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54515](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54515)

nem degeneret : sed potius ipsemet lapsus pro incitamento nobis sit ad repetendum, instauratis viribus, & majori cum alacritate divini famulatûs cursum, juxta illud Vatis Baruch effatum : *Sicut fuit sensus vester, ut erraretis à Domino, decies tantum iterum convertentes requiretis eum. (c. 4.)*

CAPUT V.

De amando DEO plûs nobismet ipsis usque ad tertium, eumque supremum hujusce exuperationis gradum : ità nempe, ut nullius sive boni, sive mali nostri respectu prætermittamus quidquam agere, quod ipsi esse gratius noverimus.

Excellens modus amandi DEUM plûs se ipso est, quem hæcenus vidimus, quando scilicet tantum eum aliquis facit, ut, nè illi vel minimæ offensionis causam præbeat, sua omnia pro nihilo habet emolumenta, atque commoda. Sed longè hic excellentior quem tractare jam aggredimur, quando in mirum DEI servus ità comparatus animo est

ut non modò nulla in re cælestem suum Dominum velit offendere ; sed insuper illius placitum sollicitè ubivis requirat , & certus sit , semper agere , quidquid illi acceptum esse intellexerit : minimè attendens , facilèsnè , an difficiles , jucundæ , an molestæ , suæque voluntati consentaneæ , an dissentaneæ secundùm se ipsas res sint , sed unum id spectans , utrùm DEO placeant : & simul atque tales esse agnoverit ; nihil ultrà interponens moræ , quin continuò iis manus admoveat. Agendum intrà se ait , quicumque huc processit , eveniat , quidquid eventurum est : res familiaris diffluat , valetudo fatiscat , obscuretur fama , subeatur vitæ discrimen , in odia , obtreccionésque hominum impingere oporteat , totus contrà avernus insurgat , pefumeat tellus , ruat cælum , sus deque misceatur mundus : voluntas DEI quovis pacto , quovis impendio exequenda est. Hoc penitus constitutum , clavisque trabalibus defixum in animo est , nec ultrà in deliberationis aleam vocandum. Reliqua , quemcunque fors dederit , cursum , exitumque habeant. *Navigare est necesse , vivere non est necesse. (Plut. in Vit. Pomp.)* Excellentissimus , prout ahebam , inter hæcenus memoratos , nec minùs

latè patens, quàm tota Christianæ vitæ perfectio, hic amandi DEUM modus est, cùm pro materia, objectoque habeat, quæcunque potest DEUS ab hominibus velle: qui vult procul dubio, ut sui famuli nullum ex actibus, five ad religionem, five ad humilitatem, five ad mortificationem, five ad charitatem aliàsque virtutes spectantibus, quodocunque nihil vetat, nec facultas deest, præmittant; sed, quàm possunt maximè, sancti sint, ac perfecti. *Hæc est voluntas DEI sanctificationis vestra. Estote ergo vos perfecti, sicut & Pater vester cælestis perfectus est. (1. ad Thessal. c. 4. Matth. c. 5.)* Quare omnino absoluta illius praxis in cælesti tantummodo patria habet locum, ubi DEUS erit omnia in omnibus: & ad illam cõniti, curando, quoad ejus fieri potest, ut voluntas DEI fiat, *sicut in cælo, & in terra*, id est tam omnimodis à se impleatur in terrestri hoc exilio, quàm impleatur ab Angelis in regno cælesti, quod non nisi paucorum, & perfectissimorum hominum est. Qui licèt in præsentis vitæ, ac viæ statu magnanimum suum propositum haud possint plenè assequi, nec quantum ad omnimodam sacri hujus exercitii perfectionem, superas illas mentes æquare; quod tamen ad
stu.

studii vim, & contentionem attinet, iis antecellunt: utpote qui, si aliquando propter necessariam terrenæ conditionis infirmitatem à divina voluntate implenda deficiunt; nihilominus, ubi eam implent, (quod ferè fit, quoties magis deliberatè, attentèque operantur) necesse habent illius gratiâ innatis quibusque suis affectionibus obluçtari, & vim facere. Quod amoris strenui, contentiosi, & pugnacis decus beatis Cælitibus intercludit tranquillissimi sui statûs perfectio. Adeò ut in qualibet mortalium, superùmque virtute diversam illam liceat agnoscere, majoris hinc excellentiæ, hinc verò fortitudinis laudem, quam in castitate nominatim observavit D. Bernardus, affirmans: *Differre inter se hominem pudicum, & Angelum, sed felicitate, non virtute. Nam si illius castitas felicior: hujus fortior esse cognoscitur. (Ep. 42.)*

2. Quamvis verò hujusmodi amor divinam voluntatem humanis quibuscunque suis bonis, & affectibus præferens ob innatam sibi arduitatem rarus admodum inter homines sit; adeò tamen æquitati, rationique est consentaneus, ut mirum videatur, non esse communem omnibus, qui DEUM aliquatenus noverint. Quotus enim quisque non

videt, quoties Domini, ac servi voluntates inter se disconveniunt; debere hunc, si quem pudoris, justæque reverentiæ sensum in animo fovet, quod hero potius, quàm quod sibi libet, agere? Aut cui dubium est, quin, ubi aliud finis, aliudque instrumenti usus requirit, debeat hoc illius utilitati suam posthabere? Atqui nonne amplissimum DEUS in nos, nostræque omnia dominii jus obtinet? Nonne idem supremus finis ille est, ad quem nostrum esse, nostrique omnes actus longè intimiori, & magis necessaria collineatione diriguntur, quàm vel calamus ad scribendum, vel culter ad secandum, vel quodcunque aliud instrumentum ad proprium, & peculiare suum opus? Ubi ergo æquitas nostra est? ubi fas? ubi juris, & rationis respectus, si nihilominus in operando nostra commoda, nostrasque propensiones illius placito, & voluntati anteferimus?

3. Legi apud Xenophontem, tantam in Persarum animis erga Cyrum suum Regem benevolentiam fuisse, ut (Cyrop. L. 8.) *quilibet magnum questum putaret, si ei gratificaretur.* Legi apud Lucianum, (In Tox.) Zenothemim quemdam, cum Menecratem amicum suum tristem videret, ex desperatio-

ne conjugis reperiendi suæ filia, & indotata, & præter modum deformi; tanto consolandi eum studio flagrâsse, ut, quamvis ævo florens, opulentus, ac nobilis, illud monstrum mulieris sibi matrimonio copulaverit, viginti quinque talenta dotis nomine ei scribens, eamque mox in rheda quaquaversus secum circumvehens, ut rarissimum quoddam fidelis amicitiaæ trophæum. Legi in sacra Regum historia, tres Hebræos milites, cum David suum Regem, & ducem suspirantem audissent: *O si quis mihi daret potum aquæ ex cisterna, quæ est in Bethlehem!* usque adeò majorem explendæ illius cupiditatis, quam cujuscunque sui periculi rationem duxisse, ut non expectato imperio, nihilque interponentes moræ, *irrumperent castra Philistinorum, & haurirent aquam de cisterna Bethlehæm, quæ in eorum potestate tunc erat, & afferrent ad David.* (L. 2. c. 23) Tantamne igitur in horum pectoribus vim obtinuerit mortalis amici, vel Domini amor; nec tantundem apud nos valeat gratificandi DEO studium? Sed, ubi necesse sit, quò ejus voluntati faciamus fati, laboriosi quidpiam, molestique agere, tergiversabimur, & subterfugiemus, cauſantes nulla nos præcepti obligatione ad id

cogi? Ah ità se gerere nimis quàm alienum foret à divinæ charitatis ingenio: quæ, si ea fit, quam decet esse, quodcunque cælestis Domini placitum instar præcepti habet, atque implere omni studio contendit. Nos, ait D. Hieronymus, *si verè Christum diligimus, nihil magis velle, nihil omnino debemus agere, nisi quod eum velle cognoscimus.* (Ep. ad Celant.)

4. Libétne scire, cujusmodi esse solet, qui perfectè DEUM amat? Disce ex S. Gertrude, quæ in omni sua vita nihil studebat aliud, quàm cælestis sui Sponsi voluntatem investigare, & investigatam peragere, prout ipsemet Dominus B. Mathildi de illa revelavit his verbis. (L. I. In fin. c. 12.) *Omni tempore coram me ambulat, indefinenter quærens, agnoscere cordis mei beneplacitum. Quod cum primùm didicerit, festinat illud summâ diligentia perficere: nec ibi tum quiescit, sed ad aliud mox cognoscendum, perficiendumque iterato se fervore convertit: similis prorsus fulgetris in Jobi libro descriptis, quæ vix DEO jubente egressa, ad eum protinus redeunt, tanquam nova iussa acceptura.* (Vid. c. 38.) *Eunt, & reverentia dicunt ei: adsumus.* Disce ex magno Genium Apostolo, & vase electionis Paulo, qui cum pro DEI gloria duri aliquid, periculo-

si que suscipiendum esset; nullis sive hostium terriculis, sive amicorum dissuadentium precibus retardari poterat, nè quò ab amoris divini impetu rapiebatur, securus, atque alacer properaret: quemadmodum testatus luculenter Mileti est animosis iis vocibus: (Act. 20.) *Et nunc ecce alligatus ego spiritu vado in Hierusalem, quæ in ea ventura mihi sint, ignorans, nisi quòd Spiritus sanctus per omnes civitates mihi protestatur, dicens: quoniam vincula, & tribulationes Hierosolymis me manent. Sed nihil horum vereor, nec facio animam meam pretiosior, quàm me, dummodo consummam cursum meum, & ministerium verbi, quod accepi à Domino Jesu: nec minùs Cæsareæ, ubi fratribus, qui ab eodem se itinere dehortabantur, (Ib. c. 21.) Quid facitis, dixit, flentes, & affligentes cor meum? Ego enim non solùm alligari, sed & mori in Hierusalem paratus sum, propter Nomen Domini Jesu. Nempe, juxta verissimum Joannis Chrysoptomi de illo præconium, (Hom. 2 de Lau. Paul.) Ad confusiones, & injurias, quas ob prædicandi studium sustinebat, magis, quàm ad honorum oblectamenta properabat. Perfrui enim charitate Christi hoc illi vita, hoc regnum, hoc promissio videbatur. Horum verò, quæ hic habentur, nihil asperum, nihil suave etiam re-*

putabat. Sic despiciebat universa, quæ cernimus, ut solet herba jam putrefacta contemni. Disce etiam ab insigni DEI servo, nostræque Societatis Sacerdote, Didaco de Saura, tam cupido quærendi, faciendique in omni re, loco, atque tempore, quod maximè acceptum dilecto suo Domino esset, ut, teste Nierembergio, (*In Vit. div. c. 32.*) perpetuum, & insolubile de hoc votum ediderit, ferro juxta cor altè adacto sibi pectus rescindens, & expresso indè sanguine suam illam sponsonem conferbens. Neque contentus ità generatim eam fecisse, post aliquod temporis spatium expressiori, & magis distincta significatione instauratam voluit: disertis verbis se obligans ad puritatis Angelicæ studium, ad sedulitatem exequendi, quàm perfectissimè posset, quidquid à se Moderatores sui vellent ad nihil excepto DEO amandum, ad nihil faciendum, cogitandum, & dicendum, nisi ex amore sanctissimæ Triadis, ad omnes servandas sui ordinis leges, nec ullam vel minimam imperfectionem sponte, scienterque admittendam, ad assiduam postremò divinæ præsentia, divinique amoris exercitationem curandam. Imò neque hic terminus inextremo ardori illius fuit: sed conatus est nova, & magis peculiari verborum forma idem

votum exprimere : declarans , illius vi ob-
 strictum se velle ad summam humilitatis, mo-
 destiæ , silentii , castitatis , obedientiæ , mi-
 sericordiæ , benignitatis , patientiæ , fortitu-
 dinis , iustitiæ , orationis , charitatis erga pro-
 ximos , & cujuscunque alterius virtutis præ-
 stantiam , & ad exercendos diebus singulis ,
 quotquot , & quàm perfectissimos posset ,
 tum externos , tum interiores actus prædi-
 ctarum , aliarumque omnium virtutum. Vo-
 tum sanè admirabile , sive illius nuncupandi
 ardor , sive implendi observetur sedulitas ,
 quam ipsemet scripto contestatus est in hæc
 verba : *Nullam , quæ mihi se obtulerit , vincendi
 mei ipsius , & honesti cujuscquemodi actûs exer-
 cendi occasionem scienter neglexi.*

5. Quanquam quid opus nobis est, ad per-
 fectæ charitatis notionem in mente forman-
 dam, has vel illas esto pereximias ejus imagi-
 nes contemplari, cùm ipsumet exemplar ha-
 bemus præ oculis, verū nempe, atque æternū
 Dei Filium? Cujus vita omnis, à primo con-
 ceptu ad extremū usque spiritum, nihil aliud,
 nisi continens obsecundandi, placendique
 dilecto suo Patri studium fuit: prout & illius
 nomine, ac verbis David cecinit: (Ps. 39.)
In capite libri scriptum est de me, ut facerem vo-
 lun-

luntatem tuam. DEUS meus volui, & legem tuam in medio cordis mei; & ipsemet deinde luculentiori adhuc sermone in pluribus Evangelii locis declaratum voluit. Quid enim? Nonne illum, cum à discipulis ad reficiendas cibo vires invitaretur, respondentem audimus: (Joan. 4.) *Ego cibum habeo manducare, quem vos nescitis, &c. Meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus, qui misit me, ut perficiam opus ejus?* Nonne audimus profitentem Judæis, non aliam sibi esse omnium, quæ loqueretur, agerétque rationem, nisi unum æterni Patris sui placitum? (Joan. 8.) *A me ipso facio nihil: sed, sicut docuit me Pater, hæc loquor. Et qui me misit, mecum est: quia ego, quæ placita sunt ei, facio semper: imò profitentem, nè posse quidē se operari à se ipso, & secundum propriam, sed secundum illius voluntatem?* (Joan. 5.) *Non possum à me ipso facere quidquam: quia non quæro voluntatem meam, sed voluntatem ejus, qui misit me.* Quid plura? Nonne audimus in Gethsemani horto, quanquam & præ labiis amarissimum subeundæ jamjam diræ necis calicem, & turbulentissimum immanis tristitiæ pelagus in animo haberet; nulla tamen tædiorum, formidinum, & angorum, quibus cū lethaliter conflictabatur ratione habita suum honorem, suum corpus, suum spiritum,

su.

suam vitam, seque totum paternis devoventem arbitriis? *Non sicut ego volo, sed sicut tu. Non mea voluntas, sed tua fiat.* O sacrificium, cui sive altissimum æstimetur oblatae rei pretium, sive acerrima nè offerretur sensûs naturalis repugnatio, sive major ad offerendum appetitûs superioris alacritas; nullum parneque prior ulla ætas vidit, nec visura est posterior? O Filium planè dignissimum! qui, tanquam perfecti obsequii, & amoris exemplar, ab increato suo Patre adoptivis omnibus filiis suis proponeretur, testificatione illa, ad Jordanis primùm ripas, dein in Thaboris vertice audita: *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacui.* (Vid. Matt. c. 3. & 17.)

6. Hæc itaque, ô Lector! via certissima est, Christi Domini, fideliumque illius comitum vestigiis trita, per quam te incedere oportet, si eniti ad perfectæ charitatis verticem cupis. Non satis tibi est, quidquid DEUS jubet, accuratè exequi, quantumcunque innatis propensionibus, & terrenis rationibus tuis adversetur: & quidquid rursus vetat, quantumlibet commodum, volupe, atque honorificum sit, omnino refugere: sed in quavis etiam re, esto indifferenti, & ubi pro
ar-

arbitratu tuo, citràque ullam vel levem DEI offensam operari fas est; debes attendere, quid eum ibi magis delectet, neque ullo postmodum difficultatis, aut incommodi objectu retineri, quin illud protinus amplectaris, & faciendum decernas. Adeò ut nulla apud te majoris momenti sit ratio, nullus vehementior impulsus, nulla vis efficacior, & necessitati propior, quàm si tecum cogites: hæc res DEO arridet, DEUS hac re delectatur, hanc rem agens, DEO magis gratificabor; sed præ hac ratione contrariæ quævis rationes ex oculis tibi, animoque evanescant: &, simul atque de hoc constiterit, voluntas toto propensionis suæ nisu illuc feratur, tanquam ad rem finè dubio eligendam, quæque consultatione non indiget, nec prætermitti ullo modo potest.

7. Quando Christus Hierosolymam super jumento ingressurus præcepit discipulis, ut pullum asinæ, quem certo loco alligatum reperturi erant, vinculis solverent, & ad se adducerent; jussit simul, ut, si quispiam obstitet, ei dicerent: *Dominus operam ejus desiderat*; fore enim, ut hac ratione audita, quisquis ille esset, pecudem solvi, & abduci permitteret: *solvite pullum, & addu-*

cite: & si quis vobis dixerit: quid facitis? dicit-
te, quia Domino necessarius est, & continuo illum
dimittet. (Mat. 21. Luc. 19. Marc. 11.) Ità pror-
 fus evenit. Opposuerunt se quidam Disci-
 pulis, iussu exequentibus, clamantes: heus!
 quidnam istud rei est? *Quid solvitis pullum?*
 Sed ecce! audito responso: *Quia Dominus ne-*
cessarium habet; confestim nihil ultra repu-
 gnare ausi, quieverunt. Idem ergo curan-
 dum tibi est, ut eveniat in omni etiam re,
 quam DEUS à te fieri desiderat. Coniur-
 gent quidem ex adverso, simul atque illam a-
 gere institueris, cupiditates, & rationes ter-
 renæ, multa objicient, nulla lege illam præ-
 cipi, supervacue se lædi, clamabunt. Sed
 quid respondere te oportet, ut tumultuan-
 tes compefcas, & earum contradictioni si-
 lentium imponas? Nihil fanè aliud, præter
 modò recitata discipulorum verba: *Dominus*
necessarium habet, Dominus operam ejus desiderat.
 Tale est cælestis Domini placitum: ità ille
 fieri amat: hoc satis superque est, ut res pro-
 tinus fiat, ut quilibet æquo illam animo fe-
 rat, probetque, & supremæ illi rationi suas
 omnes privatas rationes submittat. *A Do-*
mino egressus est sermo: non possumus extra pla-
citum ejus quidquam loqui tecum. (Genes. 24.)
 8. Ve-

8. Verè, sapientèrque scriptum est à Seneca, virum probum in quavis deliberatione unum id spectare, numquid fieri rem propositam deceat: & si decere agnoverit, eam illico aggredi non ultrà reputantem, quanto sibi constatura impendio sit. (Ep. 66.) *Ad omne pulchrum vir bonus sinè ulla cunctatione properret. Stet licèt illic carnifex, stet tortor, atque ignis, perseverabit: nec quid passurus, sed quid acturus sit, aspiciet.* Perinde quasi tecum dicat: res justa est, erga facienda. At non parùm molestiæ, & incommodi afferet. Afferat vel amplius. Curæ mihi est, quid debeam agere, non quid possim pati. Mala feram, sed bonus. Cujus fortitudinis exemplum esse potest Socrates, qualis à Platone describitur, certissimus scilicet, cicutam, quamvis innocens in suo carcere potius haurire, quàm oblata clam judicibus, prout amici suadebant, pecuniâ ab illo se iniquo supplicio redimere. Et sanè voluptatis non exiguæ res est audire, quanta cum securitate, & firmitudine animi egregius ille vir rationes rejiciat, quibus Crito suus familiaris eum hortabatur, ad mortem tali pacto evadendam. *Quid contendis, inquit, ô amice! propositi à te consilii utilitatem, facilitatèrque mihi o-*
sten-

stendere? Ostende potius, quod pluris refert, unumque aliquid ponderis in mea trutina obtinet, rectum pariter, honestumque idem esse. Alioquin, quantumcunque ad vitæ conservationem faciat, & quantocunque mihi studio à te commendetur, nunquam inducturus animum sum, illo uti. *Ego enim is sum, qui meorum nulli paream, sed soli rationi.* Mox cum demonstrasset, honestius esse, inimicis se necandum permittere, quàm clandestinis numerorum pactionibus mortis effugium quærere; subjungit, rationum, quæ id evincebant, sonitu totum sibi animum ita occupari, ut nihil sensûs jam retineat, non modò ad approbanda, sed neque ad percipienda, quæcunque ex adverso, vel amicorum benevolentia, vel insitus à natura vitæ amor possit suggerere. *Hæc quidem, ô dulcis amice Crito! audire videor: atque in me sermonum ejusdem sonitus adeò reboat, ut alia audire non possim. Desine ergo, & pergamus hæc: quandoquidem hæc nos DEUS ipse ducit. (Plat in Crit.)* Quòd si Philosophus hic, divinæ cæteroquin fidei expers, honestatem merè humanam, & naturalem tanti æstimavit, adeoque præ illius amore cura omni, atque sensu contrariarum quarumvis rationum, & vitæ ipsius caruit;

H

ruit;

ruit; eruendum hinc tibi relinquo, quantò impensiori studio verus, ac fidelis DEI servus erga sanctissimam illius voluntatem, primam, æternamque honestatis totius regulam affici debeat: & quantò firmitus decretum in animo habere, sese ubique ad eam conformandi, si vel ipsius vitæ jacturam facere oporteat. Tanta certè decreti hujus firmitudo esse in ipsius animo debet, ut quamdam propemodum necessitatis speciem referat, & impossibile ei videatur, placere DEO aliquid, nec à se illicit fieri, juxta illam Christi orationem apud S. Lucam: (c. 22.) *Pater, si vis, transfer calicem istum à me*: quam S. Matthæus hisce verbis expressit, (c. 26.) *Pater mi, si possibile est, transeat à me calix iste*. Tanquam si idem valeant hæ voces, *si vis*, quod hæ, *si possibile est*: nec animæ cælestem Patrem intimè amanti aliud videatur, gratum quidpiam, vel ingratum ipsi esse, quàm possibile, vel impossibile factu sibi esse.

9. Et ô te felicem! si ex perfecto DEI amore quàm firmissimè apud temet ipsum statueris, divinum illius placitum pro unica posthac volendi, & nolendi regula habere: adeò ut in quavis operandi occasione tecum protinus dicas: quidnam hic DEUS à

me vellet? quidnam ei acceptius hinc est? neque aut rem ullam aggrediaris, in qua illius voluntatis character non appareat; aut ullam prætermittas, quæ notam adeò amabilem præferat: Israëlitarum exemplo, qui ad promissam Palæstinæ regionem tendentes, non nisi ex DEI nutibus seu progrediendi, seu consistendi auspicia leguntur sumpsisse. (Numer. 9.) *Ad imperium Domini proficiscebantur, & ad imperium ejus figebant tabernaculum.* Felicem te! iterum dico: Quis enim dignè explicet, quot, quàmque inæstimabiles fructus ex hac perfectæ charitatis exercitatione tibi sint proventuri? Proveniet, ut hinc primò ordiar, purgatio animi ab innumeris erroribus, vitiis, peccatis, intemperis, perturbationibus, aliisque hujus generis pestibus, quæ ex propriæ voluntatis usu oriuntur, illòque amputato omnes simul uno quasi ictu excidentur. Proveniet una in omnium externa, tum interiori operatione perfectio. Nam ut corpus, tantò ad rite operandum est aptius, quantò magis paret animæ, cui subditum naturâ est, ab eâque moveri se finit; ità & anima nunquam rectius operatur, quàm cum DEO legitimo, sapientissimòque Rectori suo mortui instrumenti

instar] se penitus moderandam, &, quò ille
 voluerit, impellendam permittit. *Homo*,
 inquit D. Augustinus, *ita factus est rectus, ut*
non secundum se ipsum, sed secundum eum, à quo
factus est, viveret, id est illius potius, quam suam
faceret voluntatem. (De Civ. L. 14. c. 4.) Pro-
 veniet facultas evadendi plano, communis-
 que, & exposito omnibus tramite ad eminentis-
 simam sanctitatis fastigium. Cùm, teste D.
 Tereſia, (*In Fund. c. 10.*) manifestum sit, sum-
 mam perfectionem haudquaquam in spiritali dul-
 cedine, inque mentis raptæ supra se ipsam exceſ-
 sibus, sed in conjunctione nostræ voluntatis cum di-
 vina esse positam: adeò ut nihil sit, quod videam-
 us DEUM velle, quin & nos idem plenè atque
 omnino velimus. Proveniet supernaturalium
 quæſtuum incredibilis copia: cùm omnes
 actus, quos tam multos diebus singulis ex a-
 more, atque studio voluntatis divinæ edes,
 charitatis Theologicæ actus futuri sint: vir-
 tutis nempe omnium excellentissimæ, quæ
 que nihil majoris apud DEUM meriti est.
 Proveniet suavis quædam libertas familiaris
 ter agendi cum DEO, tanquam cum parente
 te amantissimo: adeò ut in dubiis, & angustis
 tuis rebus fidelissimè ad ipsum confugas, ni-
 hil dubitans, quin, sicut tu voluntatem ipsius
 pro-

pro tua habes, neque unquam implere vel extra præcepti obligationem omittis; sic & ipse, qui à nemine in amando vinci se patitur, morem vicissim geret voluntati tuæ, & iusta tua vota promptè implebit. Nam, ut scribit D. Bernardus, (*Serm. 69. in Cant.*) *Qualem te paraveris DEO, talis oportet tibi appareat DEUS. Cum sancto sanctus erit, & cum viro innocente innocens erit. Quidni aequè & cum amante amans, & cum intento intentus, & sollicitus cum sollicito?* Proveniet, sed quid ultra immoror, omnia singillatim recensens, quæ indè emolumenta percipies? Satius erit summatim dixisse, si sedulam charitati huic tam perfectæ operam dederis; *ventura tibi omnia bona pariter cum illa, & innumerabilem honestatem per manus illius.* (*Sap. 7.*) Ità planè omnia bona: nam ità amanter DEI voluntatem in omni re spectare, atque implere, est mortali sub corpore Angelorum speciem referre, quos secundum maximè propriam eorū notionem, Regius Vates appellat: *Ministros DEI facientes verbum illius, ad audiendam vocem sermonum ejus.* (*Vid. Ps. 102.*) Est non hominum, sed DEI vitam agere: qualiter hac ipsa de causa Paulum Apostolum vixisse observat Chrysostomus, scribens de illo: (*In c. 2. Ep.*

ad Gal.) Quoniam ad voluntatem Christi faciebat omnia; non dixit: vivo Christo, sed quod longè majus erat, vivit in me Christus. Est denique in præsentis adhuc exilio cæleste illud DEI regnum sibi anticipare, cujus adventum, juxta solennem orandi formulam à Christo nobis traditam, quotidianis precibus efflagitamus. Teste siquidem D. Petro Chryologo: Hoc est regnum DEI, quando & in cælo, & in terra voluntas DEI est sola: quando in omnibus rebus DEUS vivit, DEUS agit, DEUS regnat, DEUS est totum. (Serm. 67.)

CAPUT VI.

Quàm facilè hallucinari nos contingat circa DEI placitum, quantâque idecirco sedulitate certam illius in omni nostro actu perspicendi rationem debeamus scrutari.

DEI amor, qui nos urget ad faciendam, quæcunque agnoscimus ei magis placere; nequit fieri, quin stimulos etiam nobis addat ad investigandum, quidnam in omni opere nostro magis ei placeat. Quomodo enim credi possit